

KAMENY VĚČNÝCH II. **CASINEB**

VERONIKA TONDROVÁ

pointa

Kameny věčných 2

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Veronika Tondrová

Kameny věčných 2 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

KAMENY VĚČNÝCH II.
CASINEB

VERONIKA TONDROVÁ

● ■ **pointa**

2026

Najdeš mě na Ig: tondrova.veronika

Copyright © Veronika Tondrová, 2026

Obálka: © Zuzi Maat, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-5091-8

ISBN e-knihy 978-80-267-5262-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5263-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-5258-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Vracej se k minulosti pouze tehdy,
vytvoří-li ti úsměv na rtech v přítomnosti.*

PERELNÁ
HORA

ZEMĚ NIROHO

PUSTINA

CERBERUS

VÝCHODNÍ KRÁLOVSTVÍ
ASTAROTH

ALTAR

PRŮSMYK
MRTVÝCH

SOPEČNÝ VRCHOL

MĚSTO
PRÍZRAKŮ

100%

100%

100%

100%

100%

100%

100%

100%

100%

100%

100%

100%

100%

100%

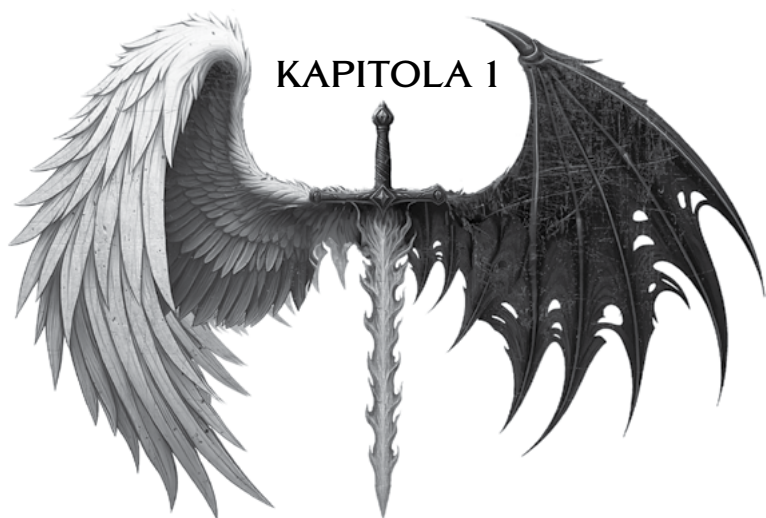
100%

100%

100%

KAPITOLA 1

O šest měsíců později

Seděla na trůnu, na tom trůnu, kde se spolu pomilovali, a sledovala hejna okřídlených démonů létajících kolem ní a stojící zástupy. Někteří jen postávali, jiní byli neklidní takovým nehezkým způsobem. Vytahovali a zatahovali drápy, které měli místo nehtů, a do kůže na předloktích založených rukou si vyrývali dlouhé šrámy, z nichž se vylévala černá krev. Všude vládl zmatek, zároveň však vše mělo svůj řád.

Pohlédla stranou, kde by měl být druhý trůn pro jejího muže. Cítila, že by to tak bylo správně. Jakmile na to pomyslela, vedle ní se doopravdy zjevil honosně zdobený trůn hodný Astarotha. To jméno v jejích myšlenkách rezonovalo.

Nemohla zapomenout na nic z toho, co se stalo – na Lilith a hvězdné ostří, protínající jeho hrudník a nakonec i srdce. Cítila, jak to její zatepalo v bolestné odpovědi. Nakonec se utišilo, jako by se přes něj převalila zlá vlna, kterou však vítr odvál do zapomnění.

Přesto jí v něm zůstal střípek bolesti, kterou si chtěla uchovat navždy, aby jí nedovolila úplně zapomenout, jaké to bylo mít jej po svém boku.

Před trůn předstoupil Lavaj a podával jí zprávu na černém pergamenu. Byl zamotaný do ruličky a převázaný rudou stuhou. Sotva se sametové stuhy dotkla, sama se rozvázala a pergamen se rozevřel.

Všechno ztichlo, vířící nestvůry usedly na zem a jako psi se staženými ocasy klopily oči strachem pod tíhou moci, jež naplnila vzduch, až praskal.

Ayanna se ztěžka nadechla. Pergamen jí vypadl z rukou a jako peříčko se snesl kolébavými pohyby k zemi. Sotva se jeho okraj dotkl dlažby, změnil se v temnou hmotu, přetvářející se do smyslného ženského těla v upnutých rudých šatech.

Lilith! Zatnula prsty do područek a její vlastní temnota – Darath – se připravila té zmiji rozsápat hrdlo. Žena zkřivila rudé třešňové rty do posměšného úšklebku, aniž by poodhalila perličkově bílé zuby. Přehodila si dlouhé havraní vlasy přes rameno, jež jí splývaly na záda jako sametový vodopád.

„Nepotrvá dlouho a budeš následovat svého milého, nicko!“ zasyčela Lilith a v předstíraném zamyšlení si ukazovákem poklepávala o spodní ret. „Nebo že bys táhla rovnou za svým otcem?“

Ayanna se pokusila vykřesat vztek tak mocný, který by Lilith smetl, jenže toho nebyla schopná. Kdysi by jednala impulzivně a vrhla by se na ženu před sebou, jenže teď jako by ji vše opustilo. S ledovým klidem vstala z trůnu a nechala Daratha odpočívat. Překročila jeho ostnatý ocas, sestoupila níž, dokud nestanula Lilith tváří v tvář. Pozvedla ruku k démončině obličejí a naprosto netečně, jako by před ní stálo dítě, ji cvrnkla do nosu. Už dávno necítila strach ani hrůzu, kterou vždy Lilith pouštěla.

Lilithin obrys se zavlnil – a rudé šaty i s vlasy a krutýma očima zmizely. Postava se zvětšila, zmohutněla a nabrala svaly.

Ayanna najednou hleděla do černých očí, jež nevyzařovaly krutost, ale naléhavost. Svou stále pozvednutou ruku natočila, aby mohla Astarotha pohlédit po tváři, ale na poslední chvíli se zarazila. Co když se při doteku rozplyne, tak jako Lilith? Je to jen její divadélko?

Stáhla ruku zpátky, zatínala nehty do dlaně. Potřebovala cítit alespoň něco. Z pŕlměsíčků v kůži se vyronily kapky krve.

Astaroth pootevřel rty, ale žádný zvuk z nich nevyšel. Zazněl přímo v její hlavě.

Zůstaň v bezpečí.

Sehnul se k ní, jeho rty se však k jejím nepřitiskly a nepředaly jí jejich teplo. Neucítila jejich hebkost. Nikdy se jí nedotknou, vždy se nakonec rozplynou.

...

S prudkým trhnutím otevřela oči. Tentokrát jí ani srdce nebušilo tak splašeně, jako když se jí ten sen zdál poprvé.

Ani by nespočítala, kolikrát přišel za posledních šest měsíců. Bezesné noci nastaly, jen pokud byla v podsvětí a spala v Astarothově ložnici.

Posadila se a Marwolaeth jí sklouzl po hrudi přímo k srdci, kde ji zastudil na kůži. Neobtěžovala se pohlédnout na kapku slzy, do níž byl zasazen. Sama slz nebyla schopná od té noci, kdy o něj přišla. Pootevřeným oknem do pokoje pronikal mráz a na sklech vytvářel námrazu.

Donutila se vstát z postele a zahájit každodenní rutinu. Na snídani se vykašlala, tak jako pokaždé, a strčila si do pusy pár bonbónů. Ignorovala dozvuky snu. Veškeré pocity zmizely za hradbou, odkud je už nepustila ven.

Z počátku bývala rozhozená, když ve snech vídala Astarothovu tvář. Časem se naučila si to tolik nebrat. Nehodlala upadat do melancholické útěchy, která by ji užírala, dokud by se nezbláznila.

Přehodila přes sebe hnědý kabát, jediný, který měla, a obula si vysoké kozačky. V Seattlu nyní vládla zima a neustále padaly sněhové vločky. Míjela jednoho člověka za druhým, aniž by komukoliv věnovala pozornost, dokud nedošla do archivu.

Na čerstvě vytřené podlaze vytvářela mokré blátivé stopy. Doprovázel ji zamračený pohled uklízečky, kterému ovšem nevěnovala pozornost.

Svlékla se a posadila se k počítači. Den se vlekl stejně jako ty ostatní. Bojovala za záchranu světa a ztratila smysl života.

V kabelce jí zavibroval mobil, ale Ayanna se ani neobtěžovala podívat, kdo jí píše. Potemnělé prostory působily

podivně, jako by pochmurnost ze všeho vytáhla zářivé barvy a ponechala jenom mdlé odstíny.

Olívie ji dnes nechala na pokoji, což mohla považovat za jediný úspěch. Zírala nepřítomně přes sebe jako tolik dnů před tím. Sebrala hromádku nachystanou k roztřídění a s plnou náručí opustila kancelář. Když stoupala po schodech, ve stehnech se jí ozývalo pálení, ale sotva mu věnovala pozornost; řetízek s Marwolaethem se jí houpal na krku a při každém kroku jí udeřil do hrudníku.

Zvykla si na jeho překvapivou tíhu. Došlápla na poslední schod a automaticky zamířila mezi regály, aniž by kontrolovala jejich čísla. Poslední dobou zařazovala samé svazky zabývající se dějinami, spoustu svitků z papyrusu a o něco méně svazků napsaných mnichy. Vše patřilo do stejné sekce – historie. Nedovolila si jediný pohled vzhůru, k patrům nad ní.

Zařazovala papyrasy k ostatním, když zaslechla kroky. Domnívala se, že je to Olívie, která na ni poslední půlrok dávala větší pozor, než bylo obvyklé nebo únosné. Dokonce jí volala i na Vánoce, které strávila s mámou, strýčkem Berryem a Margot. Nemusela se ani namáhat s hovorem či přetvařováním, protože Margot stejně nikoho nepustila ke slovu a svým nadšeným štěbetáním obstarala zábavu všem. Máma si Ayannino chování přebrala tak, že se se svým *přítelem* rozešla, a dál do toho nevrátila. Byla pro ni tichou oporou, i když ji Ayanna navštěvovala jen zřídka. Obraz, který máma namalovala, musela schovat do skříně. Nedokázala vystát pohled na tvář, o kterou ji připravili. Každé volno trávila v podsvětí a v *jeho* ložnici.

Z myšlenek ji vytrhl mužský hlas a vrátil ji zpět do reality.

„Ahoj... tak jsem si říkal...“

Olívie si nejspíš dala ve sledování pauzu a poslala místo sebe Billa.

„Ahoj, Bille,“ řekla bez okolků a rozpaků, že ho přerušila, i když by mu ještě chvíli trvalo, než by ze sebe vysoukal, co měl na srdci.

„Jo, ahoj... Hele, tak jsem si říkal, jestli bys se mnou nezašla třeba na večeři? Děláš něco večer?“ Nervózně se podrbal na zátylku a vyloudil rozkošný úsměv. Aspoň by jí to tak přišlo. Před půl rokem.

Do konce směny jí zbývala zhruba hodina. Vrhla pohled skrz okno na mléčně bílou oblohu a sněhové vločky snášející se k zemi. Přestože byl teprve únor, měla zimy už po krk.

Vrátila se pohledem k Billově tváři s napjatými rysy plnými očekávání.

„Už něco mám.“

Nelhala. Měla v plánu jít do podsvětí a ležet v posteli s černými nebesy.

Bill sklopil pohled, prohrábl si střapaté, světle hnědé vlasy a přikývl, aniž by se na ni znovu podíval. Bez dalších pokusů pozvat ji na rande nebo jí její plány vymluvit se otočil a bez rozloučení odcházel mezi regály pryč. Ayan-na sledovala jeho vzdalující se záda.

Kdysi by jí ho bylo líto, jenže s jakoukoli lítostí skončila. Nedokázala se přimět, aby cítila jediný záchvěv. Jakmile šlo o smutek, byla naprosto prázdná. Chráněná.

Vrátila se k rozřídování. Poslední pracovní hodina se pomalu vlekla, až se mohla odhlásit ze serveru.

Pomrkávala, aby setřásla husté vločky, které se jí usazovaly na řasách, a musela sklonit hlavu, aby dalším zbloudilcům zabránila spadnout jí do očí. Od pusy jí stoupaly obláčky páry, jak prudce vydechovala při rychlém tempu chůze, a třásla se jako osika. Vyhnula se rozbité dlaždici na chodníku a noha se jí smekla na zledovatělé zemi. S přidušeným vyjeknutím a sprostým zaklením získala rovnováhu.

Minula poslední bloky domů a zmrzlými prsty zarahotila klíči v zámku. Klouby jí zčervenaly a ruce zkřehly. Vpadla do vchodu a zalila ji vlna příjemného tepla.

Jakmile vešla do bytu, přelétla pohledem nevelké místnosti. Byla to kontrola, kterou prováděla pokaždé. Lilith sice zmizela a nedávala o sobě vědět, ale to Ayanně nezabránilo v obezřetnosti.

Od oné osudné noci se pořádkem příliš nezabývala. Pracovala a vládla v podsvětí, na úklid jí nezbyvaly síly a popravdě ani nálada.

Zula si boty na podložku, do které hned stékal rozpouštějící se sníh, a odložila si. Minula obaly z fólií z obědů na konferenčním stolku v obýváku, překračovala hromady oblečení před postelí a skříní a padla do přikrývek.

Vtom zazvonil zvonek. Ani to s ní nehnulo. Laura s Klaudií. Kdo jiný by to mohl být? Občas za ní zašly a snažily se s ní mluvit. Jenže ona je nedokázala poslouchat. Nesnesla jejich smutné a starostlivé pohledy, slova útěchy a objetí. Měla vystavěné pevné hradby a nechtěla

je pokoušet, kolik lásky by vydržely, než by z nich unikly emoce, které chtěla nechat pečlivě schované pod zámkem. Takhle jí bylo lépe.

Zabořila hlavu do polštáře a ignorovala okolí.

Zvonek u dveří a klepání s ní tentokrát trhly. Někdo je musel pustit do vchodu.

„No tak, Ayanno, víme, že tam jsi!“ naléhala Laura.

„Jsme tvoje kamarádky! Pusť nás dovnitř, nebo ti uděláme před sousedy takovou ostudu, že na ni do smrti nezapomeneš!“ vyhrožovala Klaudia.

Ayanna si přikryla hlavu peřinou. Nechtěla slyšet ani jejich hlasy, ani případné sousedy. Úspěšně se holkám vyhýbala. Když je zahlédla před vchodem, šla se projít a vrátila se o hodinu později. Nemohly na ni čekat do nekonečna.

Další zabušení do dveří.

„Ayanno Malveyová! Otevři ty podělaný dveře, hned!“
I přes tlustou peřinu slyšela, jak je Klaudia našťvaná.

Když rány i hlasy utichly, stáhla peřinu z hlavy a zaposlouchala se. Nic. Přinutila se zvednout z postele a došourat se ke dveřím. Nakoukla skrz kukátko. Chodba byla prázdná. To bylo o fous. Jednou nebude mít takové štěstí, a holky ji odchytnou.

Vyndala telefon z kabelky a položila ho na noční stůlek. Na displeji svítil asi milion nepřijatých hovorů a nepřetčených zpráv. Všechny od holek.

Posadila se zpátky na postel.

Hleděla na svůj obraz v zrcadle – dlouhé hnědé vlasy rozčuchané, už nějakou dobu o ně nepečovala, pod očima

temné kruhy z nevyspání, bezbarvé tváře. Hotová chodící mrtvola. Za poslední měsíce viditelně zhubla. Vyslechla si nespočetné množství poznámek od mámy, že by měla pořádně pojíst, nebo se úplně ztratí.

Stále bylo dost světla. Nechtěla jít do podsvětí příliš brzy. Tamní nestvůry ji děsily o něco méně než na začátku, přesto z nich stále měla respekt.

Cinkl jí telefon a na displeji se objevilo neznámé číslo. Přelétla očima text a zamračila se.

Kdyby sis tu večeri rozmyslela, dej vědět, Bill.

Odkud vzal moje číslo? Musel ho získat od Olívie. Ta ženská je neuvěřitelně nápomocná.

Zatnula ruce v pěst, ale stejně jako ostatní pocity, i zlost se zmírnila, dokud neodplula pryč, až z ní nezbylo nic, jako by ji nikdy ani necítla.

KAPITOLA 2

Večer se blížil, žádná další nečekaná návštěva se naštěstí neobjevila. Ayanna Billovi neodepsala, nepovažovala to za důležité.

Jakmile se obloha zšeřila, přenesla se do podsvětí. Byla vděčná, že se znovu nepotkala se Cerberusem, a taky dělala vše pro to, aby to tak zůstalo. To psisko v ní nevyvolávalo zrovna příjemné vzpomínky.

Trůnní sál byl přesně takový, jako v jejím snu. Došourala se k Astarothově ložnici, kde měla v plánu padnout do postele a nechat se ovanout jeho vůní, kterou bylo prodchnuté celé království, jenže ji zastavil Lavaj.

„Princezno?“

Zarazila se s rukou na klíče. Krokodýlí démon ji sledoval obezřetným pohledem.

„Dlouho jste nebyla na tréninku.“

Upírala oči na svou ruku na klice, a aniž by mu věnovala jediný pohled, odpověděla: „Nechci trénovat.“

Bojem se nezabývala celou dobu, co byl Astaroth po smrti. Všechno pro ni ztratilo smysl. Vládla v podsvětí, což vyžadovalo její přítomnost, řešení drobných potyček mezi démony a udržování morálky; na trénink legií dohlížel Lavaj. Držela království pohromadě, ale opravdovou princeznou rozhodně nebyla.

Lavaj se však nenechal jen tak odbýt.

„Princezno, legie by vás rády viděly. Vládnete nespočetnému množství oddílů a někteří bojovníci vás za celou dobu ani nespatriili.“

Neměla rozhodně náladu na dýchánek s démony. Pohlédla na Lavajovy nohy s třemi prsty a dráčky a dál mlčela.

„Být korunní princeznou podsvětí neznamená jen přežívat a řešit spory. Démoni jsou silná stvoření a potřebují ještě silnější vedení. Dominanci. Jinak začnou být nebezpeční.“

„Myslela jsem, že u vás vládne hierarchie.“

„Nebudou nebezpeční pro vás, nýbrž sobě navzájem. Jejich aktivita se může začít vymykat a jejich hlad začne růst. Potřebují svou princeznu.“

Poslední slova skoro zašeptal.

Tentokrát mu pohlédla do očí. Co jí zbývalo?

„Dobře.“

Ač nerada, přenesla se do pustiny společně s Lavajem po svém boku. Jak nedávno zjistila, démoni se můžou

volně pohybovat v rámci svého království jen pomocí myšlenky. Necestují jako lidé. Zavrhla absurdní myšlenku na autobusovou linku v podsvětí.

Věděla, kdy přesně byla v pustině naposledy, a vůbec se jí nelíbily myšlenky, které ji vracely zpět k tomu, co bylo, a už nikdy nebude.

Démoni různých velikostí a tvarů ustali v boji jako na povel. S Lavajem po svém boku dýchala zcela klidně a bez zdráhání se podívala nejbližší stojícím démonům do očí. Ti rázem sklopili zraky, aby před jejím chladným pohledem unikli.

Postávající se rozestupovali, aby udělali prostor dvěma démonům, kteří za klepetovité předloktí táhli jiného menšího démona. Vypadal zuboženě a nedokázal ani stát na svých nohou, které v prachu zanechávaly dlouhé rýhy. Černou krev měl rozmazanou všude po obličeji, takže jen těžko rozeznávala jeho rysy.

Když ho přivlekli blíže, v místě, kde měl být nos, zely jen dvě díry. Puch démonní krve způsobil, že se Ayanně zvedl žaludek a sliny se jí nahrnuly do pusy. Potlačila dávení a stále beze změny postoje sledovala menšího démona.

„Našli jsme zvěda na našich hranicích,“ promluvil jeden z těch, co přivlekl zajatce.

„Čí jsi zvěd?“ zeptala se ledovým hlasem.

O Lilith nedostala žádnou zprávu už tak dlouho... Je možné, že by se jí chtěla pomstít? Drobný démon však zavrtěl hlavou a ostré zoubky mu klapaly strachem o sebe. Nehodlal jí nic prozradit.

„Co špehuješ?“

Tentokrát pootevřel pusu více a najednou to pocho-pila. Neměl jazyk. Dokonalý špeh, který nic neprozra-dí, ani kdyby chtěl. Pochybovala, že by svými klepety dokázal cokoliv napsat a že by vůbec chtěl, i kdyby tu možnost měl.

„Budeš spolupracovat?“

Démon však jen zavrtěl hlavou, stejně jako předtím. Koutkem oka pohlédla na Lavaje. Zatáhl ji sem právě kvůli tomuhle? Takhle má ukázat svou sílu a dominan-ci? Má ostatním dokazovat, že je stále jejich princezna a plní své povinnosti?

Krokodýlí démon však vypadal stejně překvapeně a zamračeně jako ona. Dvojice, jež zajatce přivlekla, přešlápla v očekávaném krveprolití.

Věděla, jaká je její povinnost – zbavit se kohokoliv, kdo zasahuje do jejího království. Špehové nebyli vítáni a žádný démon nesměl vstoupit na území jiného prince, pokud nechtěl riskovat vlastní život. Tohle pravidlo bylo bez výjimky.

Lavaj jí podal svou zbraň – naostřenou bělostnou kost s ostny – a povzbudivě se na ni podíval. Ayanna ovšem žádné povzbuzení nepotřebovala. Nic necítila.

Chopila se zbraně a jediným plynulým pohybem vra-zila její špici do špehova těla.

Od doby, co zemřel Astaroth, odmítala vzít do ruky meč či dýky, a byla ráda, že v podsvětí démoni klasické zbraně tak často neužívají, pokud vyloženě nechtějí. Přes-to by byl meč nakonec lepší. Nedokázala si představit,

jak by špehovi setnula hlavu, avšak ostny podél těla kosti představovaly nepříjemnost. Špice sice pronikla až k srdci, jenže ostny se zadrhly o žebra. Musela několikrát trhnout, aby kost dokázala vypáčit z bezvládného těla, které se svezlo na prašnou zem mrtvolnou váhou.

Ignorovala černou lesklou tekutinu připomínající dehet na bělostném povrchu kosti a podala zbraň zpátky Lavajovi.

„Stačí to jako ukázka dominance?“ zašeptala jedovatě.

Lavaj na sobě nedal znát překvapení nad záští v jejím hlase, ostatně byl to přece jen démon a zbraň přijal s pokývnutím hlavy.

„Naprosto,“ přitakal a otřel černou krev do hadříku, jenž vytáhl zpoza bojové vesty.

Zamžourala do sluncí zapadajících za obzor. V podsvětí neexistovala zima, sníh ani nic podobného. Bylo tam pořád stejně, jako by se čas točil pořád dokola.

„Přidáte se k nám?“ vytrhl ji z úvah Lavaj.

Byla to jasná výzva, aby tentokrát neutekla, jenže Ayan-na nehodlala být v podsvětí déle, než bylo nutné. Už tak ji připravil o spoustu času.

„Mám něco na práci,“ odpověděla a vrhla poslední pohled na mrtvolu u svých nohou. Podřadní démoni se nerozplývali jako korunní princové.

„Uklidte to,“ mávla rukou k tělu a její rozkaz byl mířený k Lavajovi.

Nedokázala potlačit hněv, že se nechala přemluvit a přišla do pustiny, jen aby v závěru zabila démona. Přenesla se zpět do sídla, rovnou před Astarothovu ložnici.

Tentokrát ji nikdo nevyrušil, zmáčkla kliku a vstoupila do dveří.

Černý koberec a nebesa nad postelí jí přišly natolik známé, že se poslední dobou cítila doma spíše zde než u sebe v bytě. Pohladila temné příkrývky, skopla boty z nohou a lehla si na břicho. Povlečení bylo saténové, chladné a zároveň příjemné na dotek. Založila si ruce pod hlavu a sledovala zbraně na protější straně. Potlačila vzpomínky, které se jí draly do mysli, a zavřela oči.

Tohle byl teď její život a ona ho nesnášela. Jen samá temnota a prázdno. Prsty vyhledala slzu s Marwolaethem a stiskla jej. Kámen nehřál ani nevydával jakékoliv známky života. Ostatně proč taky, když ho zničila? Možná si v koutku duše přála, aby nebyla tak sama a měla nějaké spojení s tím, co její život s Astarothem tehdy znamenal. Marwolaeth byl kámen smrti a ona se cítila naprosto bez života. Dokonale by k sobě pasovali. Zklidnila dech, aby netrvalo dlouho, než usne. Nechtěla přemýšlet nad snem, který se jí zdál už tolikrát, že by to ani nespočetala. Netušila, proč se jí zdával pouze v lidském světě, ne v podsvětí, ale znovu by ho nesnesla.

Bude raději chodit sem, než aby znovu spatřila ty černé oči, které tolik milovala. Další noc už by nezvládla.

KAPITOLA 3

Nepřítomně hleděla na obrazovku počítače a bubnovala prsty do desky stolu. Byla tak mimo, že ani nepostřehla klapání podpatků Olíviiných drahých lodiček od Vuittona.

„Na co tě tady mám, když jsi k ničemu?“ pronesla uštěpačně Olívie. Ayanna byla vděčná, že místo lítosti zvolila svou obvyklou stránku, na kterou u ní byla zvyklá.

„Na to, abys rozdávala mé číslo,“ vrátila jí úder. Možná mohla být opatrnější, ale nedokázala si pomoci. Strach a respekt, který z šéfové vždy měla, byl už nějakou dobu pryč.

Olívie přimhouřila oči.

„Fajn, obrana je lepší než nic.“

Ayanna povytáhla obočí.

„Takže si mě zkoušíš?“ Nemohla uvěřit, že to byl od Olívie akorát trik, jak z ní dostat alespoň nějakou reakci.

„Ne. To bylo za to, jak jsi chudákovi Billovi zlomila srdce.“

„Nikdy mi nepatřilo,“ pokrčila rameny a očima uhnula zpátky k obrazovce. Nehodlala se cítit zodpovědně za Billovy nesnáze jen proto, že odmítla jeho pozvání na rande.

Olívie se otočila a odcházela směrem ke své kanceláři, ale přece se zastavila a přes rameno k Ayanně pronesla: „Bud', prosím tě, užitečnější. Zajdi do banky, je tam platba z aukce. Dám ti účet, vyzvedni peníze a dones mi je... Kdybys chtěla poznamenat, že nejsi poslíček, tak teď jím jsi. Bez odmlouvání!“

Ayanna se nadechla k peprné odpovědi, ale Olívie na její souhlas nečekala a zmizela ve své kanceláři.

Hlasitě si odfrkla. Nechtělo se jí do té zimy a už vůbec ne čekat v bance, než se dostane na řadu a vyzvedne peníze. Odsunula se od stolu příliš prudce a málem by se překotila i s židlí, kdyby se v poslední vteřině nezachytila okraje stolu.

„Já čekám...“ ozvalo se z Olíviiny otevřené kanceláře.

Ayannou projela zlost. Vydechla a vydala se za Olíviiným protivným hlasem.

„Už jdu,“ zamumlala, aniž by se ujišťovala, že ji Olívie uslyší.

„Je to dost peněz, takže se nikde netoulej.“

Olívie uchopila šek mezi ukazováček a prostředníček a podávala jí ho, jako by na něm nebyla vyplněná nehorázně vysoká suma, ale jen pár drobných. Dražba se evidentně vydařila. Archiv se nemohl spoléhat jen na štědré investory, proto občas pořádali dražby vzácných děl. Ayanna

nikdy nepochopila, že sběratelé byli schopni utratit tolik peněz za původní svazek z dob, kdy se psaly ručně.

Převzala šek, přeložila jej a strčila do kapsy džínů. Olívie mohla vyletět z kůže, když to viděla. Ayanna se usmála, aniž by se jí úsměv odrazil v očích.

Olívie pochopila, že je to za to telefonní číslo. Prsty zakmitala ve vzduchu, jako by vyháněla opeřence ze svého auta. Ayanna se odporoučela a vydala se do bílé vánice. Studený vítr ji šlehal do tváří a v duchu si sama pro sebe nadávala. Banka byla jen o pár bloků dál, a to se jí na centru Seattlu líbilo. Nic nebylo daleko.

Prošla prosklenými dveřmi, u nichž stál hlídač. Vůbec ničím se nepodobal tomu, kterého měli v archivu. Tenhle měl u sebe zbraň i pouta, nejen pouhý pepřák a baterku.

Zmáčkla příslušné tlačítko na automatu, počkala, až jí vyjede lístek s číslem, a sedla si na kovovou židli s nepohodlným opěradlem. V bance bylo docela dost lidí na to, že bylo teprve deset hodin. Netušila proč, ale očekávala, že sem lidé chodí spíše odpoledne. Mačkala papírek s pořadovým číslem a různě ho překládala a čekala, až na ni přijde řada.

Skoro by si ani nevšimla, že se něco děje, dokud neuslyšela ohlušující ránu. Okolní křik ji vtáhl do reality. Lidé si lehali na podlahu a kryli si hlavy.

Najednou před ní stála mužská postava v černé masce a sledovala ji modrýma očima. Dívala se přímo do hlavně pistole.

„Na zem, hned!“

Přestože v okolí vládl chaos a lidé křičeli a brečeli, nezvýšil hlas. Měl ho dostatečně hluboký a nestál od ní daleko.

Snažila se něco cítit. Cokoliv. Měla by mít strach, mělo by jí bušit srdce jako o závod, měla by křičet a hysterčit jako ostatní. Astaroth by z něj nadělal sekanou, kdyby tušil, že na ni míří pistolí. Jenže on už nebyl.

Odhodila pořadový lístek, stejně jí už byl k ničemu. Lehla si na podlahu, ale ne jako ostatní. Bradu si podložila rukama, aby měla alespoň nějaké pohodlí, a upřeně se dívala na lupiče před sebou. Vypadal zmateně. Nejspíš sám sebe přesvědčil, že to není její první rodeo, protože pokrčil rameny a kontroloval ostatní.

Lupičů bylo celkem pět. Byli synchronizovaní, každý přesně věděl, co má za úkol. Loupež tím získala na efektivitě.

Jeden z nich vzal hlídače jako rukojmí a vedl jej kamsi dozadu za přepážky. Ostatní zatím zastříkávali kamery a přehazovali si tašky na peníze. Všichni byli odění v černém jako z filmu a absolutně nezapadali mezi ostatní v bance.

Její podívanou utnul ostrý hlas.

„Hlavy dolů!“

Nemohla zastavit myšlenku, že by to démoni zvládli lépe. Sklonila obličej k zemi a zírala na světlou dlažbu s drobnými ornamenty.

Bylo by to proběhlo v klidu, kdyby se lupiči nerozhodli prošacovat i rukojmí. Chodili od jednoho k druhému a brali jim cennosti.

Kde je sakra policie? Za chvíli přijde na řadu. Jeden z lupičů, který si jí doteď nevšímal, přistoupil k ní, a když se na něj pořádně zadívala, všimla si hnědých flíčků, které předtím nepostřehla. Ty oči by si s nikým nespletla. Byl to

ten samý kluk, co ji tehdy se svou partou přepadl, když se ji jejich vůdce pokusil znásilnit. Tehdy zasáhl Astaroth a ona z toho vyvázla bez úhony, teda pokud se to tak dalo nazvat.

Střetli se pohledem. Na malý moment měla pocit, že se prudce nadechl, ale mohlo se jí to jen zdát. Pokynul jí pistolí, aby se na zemi otočila a on jí mohl prohledat kapsy. Poslechla. Přestože se adrenalin nedostavil, neměla chuť skončit s kulkou v těle.

Diskrétně, aniž by ji osahával, ji prořácoval a našel šek od Olívie. Přečetl si sumu, spěšně se na ni podíval a poté se rozhlédl kolem sebe.

Chvíli váhal, pak jí šek rychle vrátil do kapsy a mrkl na ni.

To ji ani neokrade? Ne že by si to přála, byla ale dosti zmatená. Ostatní rukojmí takové štěstí neměli.

Naštěstí v bance nebyly žádné děti. Překulila se zpátky na břicho, nenápadně se rozhlížela a hledala lupiči hubenoura, který se ji rozhodl neokrást. Pepek námořník se svaly a hnusnými choutkami se na ni obořil: „Na co čumíš!“

Na levém spánku ucítila studenou hlaveň pistole. Ten hlas nezapomněla.

„Ty máš ale štěstí, to ti teda povím!“ zasmál se.

Tmavé oči se mu leskly pobavením. Uchopil ji za paži a donutil ji vstát, až jí Marwolaeth na hrudi poskočil.

Jeho hnědé vlasy schovávala kukla, přesto si na ně moc dobře pamatovala. I na to, co jí chtěl provést. A na jeho pěst. Mimoděk sklouzla očima k jeho ruce s pistolí.

„Ó ano, měla by ses bát, nezapomněl jsem...“

Měla by být zticha, ale nedokázala udržet jazyk za zuby.

„To já taky ne.“

Pistolí na ni stále mířil, takže si nic víc nedovolila.

Přestože získala démonní podstatu a s ní i několik výhod, nesmrtelnost mezi ně nepatřila.

Bylo to dlouho, kdy se s někým prala, ale tyhle věci se nezapomínají. Navíc ji učil samotný korunní princ Astaroth.

Hrubě ji popadl za spodní čelist. „Pořád jsi pěkná,“ zamručel spokojeně a vlepil jí pus, až to mlasklo. Sjel rukou na její krk a níže, až ke kameni, kde se jeho chtíč změnil v zájem. „Pěkná věcička.“

Ucukla dříve, než se stihl kamene dotknout. Přidržel ji za paži a opřel jí hlaveň pistole pod klíční kost.

„Moc rozumu jsi od té doby nepobrala, vidíš?“

„Alespoň jsem mohla nějaký pobrat, u tebe to nehrozí,“ odsekla.

Usmál se, až se mu hnědé oči přivřely pobavením.

„Dovol, abych ti udělal lekci,“ řekl, jako by ji předtím neslyšel. Popadl Marwolaeth do ruky a ve chvíli, kdy se mu chtěla vzepřít a ruku mu srazit, prohnul se jako luk a prsty se mu zkřivily do pařátů. Bohužel držel zbraň a prst měl na spoušti. Ozvala se ohlušující rána výstřelu. Na malý moment zavládlo tíživé ticho. Pak nastoupilo uvědomění a lidé začali křičet. Ayanna na chvíli neslyšela nic jiného než vysoké pískání v uších a tlumené hlasy jakoby z dálky.

Muž stále pevně svíral Marwolaeth v dlani, pak sevření povolilo a jeho tělo se bezvládně svezlo na zem.

Ayanna pohlédla na svou klíční kost. Nikde ani šrám. Muž nebo spíše to, to z něj zbylo, ležel na zemi: konečky prstů měl zčernalé a nehty podlité krví, ústa rozevřená

dokořán, oči upíraly prázdný pohled kamsi do stropu, čelo rozdělovala žíla, nepřírozeně vystupující zpod kůže.

V uších jí nesnesitelně pískalo, ostatní zvuky vnímala tlumeně. Kdosi do ní strčil. Rukojmí zpanikařili a snažili se dostat ven, stejně tak lupiči s maskami na obličejích a s taškami plnými peněz na ramenou.

Ucouvla o pár kroků dozadu a pozorovala chaos kolem sebe, aniž by ho doopravdy vnímala. Přikryla Marwolaeth dlaní. Přísahala by, že když se mužovo tělo zkřivilo v křeči, slabě jí na hrudi zapulzoval.

Mohlo to být jeho dílo? Přece jen to je kámen smrti. Bylo by logické, že rozsévá smrt, jenže... A co ta kulka?

Když zmáčkl spoušť a vyšla rána, zbraň na ni mířila. Mohla selhat a vystřelit naprázdno? Nebo v ní byly slepé náboje?

Modré oči s hnědými flíčky byly v šoku. Lupič přeskočil ženu, která ležela na zemi, třásla se strachem a tiskla si kolena k hrudi, a zmizel právě ve chvíli, kdy prostor zahltilo modro-červené přerušované světlo.

Na útěk bylo pozdě. Nevyužila šance včas. Kamery byly zastříkané, nikdo nezjistí, co se s mužem u jejích nohou stalo. Poodstoupila stranou, aby to nebylo tak nápadné, že leží právě u ní, a pomohla třesoucí se ženě na nohy. Byla asi pětadvacetiletá, s blond vlasy po ramena, třeštila uslzené zelené oči na mrtvolu opodál a cvakala zuby.

Ayanna zastrčila Marwolaeth pod halenku. Nechtěla, aby přišel k úhoně další člověk.

Policie v černých uniformách a čepicích vpadla do banky a zajistila rukojmí, kteří se nacházeli stále uvnitř.

Skrz prosklené dveře viděla ostatní rukojmí zabalené do hnědých dek. Netušila, jestli policisté honí lupiče, a bylo jí to vcelku jedno. Měla šek, takže ji Olívie nezabije, a spoustu otázek, na které by ráda znala odpovědi.

Bohužel se může zeptat jen jednoho krokodýlího démona, který se nenachází ve světě lidí. Je to k vzteku. Zahlcena svými myšlenkami skoro nevnímala, co se děje kolem ní. Policista špičkou boty opatrně strčil do mužského těla, jako by nebylo nad slunce jasné, že je po něm. Ten už se nevzbudí, chtěla podotknout, ale raději si tu poznámku nechala pro sebe. Rozhodně nepotřebovala na sebe upoutávat pozornost, když za jeho smrt mohla nejspíš ona sama. Ne že by si to ten hajzl nezasloužil. Necítila však žádnou lítost.

Policejní koronerka v černé košili a černých kalhotách se zlatým odznakem připnutým na opasku se sklonila k mrtvole; hnědé rovné vlasy jí částečně spadaly přes obličej, jak zamračeně zkoumala zčernalé prsty. Na koronerku vypadala docela mladě. Zelenohnědé oči hledaly stopy, které by jim napověděly něco víc.

Vyšetřovatel vyslýchal jedno rukojmí po druhém, až přistoupil k Ayanně, na niž roztřesená žena ukázala prstem.

Domnívala se, že se všichni budou muset dostavit na policii a podat výpověď, proto byla dost překvapená, že se vše řešilo hned na místě.

V kapse džínů jí zavibroval mobil. Nejspíš to byla Olívie a panikařila, že utekla s jejími penězi. Venku za sklem se shromáždili reportéři s mikrofony a kamerami. Otočila se k nim zády. Poslední, co potřebovala, bylo, aby se máma dozvěděla, že byla v bance, kterou přepadli.

Vyšetřovatel středního věku v uniformě a se zbraní u pasu se postavil přímo před ni a chvíli si ji prohlížel svýma modrýma očima. Vyptával se jí na lupiče a průběh loupeže, a jestli si nevšimla něčeho podezřelého.

Dobře si pamatovala, jak dva z lupičů vypadali, ale vzhledem k tomu, že jí jeden z nich vrátil šek do kapsy a druhý ležel na zemi mrtvý, držela jazyk za zuby. Bylo nad míru jasné, že by je vypátrali. Zamítla, že by si čehokoliv všimla. Vyšetřovatel podezřívavě přivřel oči a zamyšleně si prohrábl své krátké vlasy barvy moka s výraznou šedou anomálií nad čelem.

„Nevypadáte moc vyděšeně na to, že jste se stala obětí přepadení.“

Ayanna povytáhla obočí a letmo si všimla jeho jmenovky: J. Hofland.

„Přišli okrást banku, ne mě.“

Nebyla to zrovna moudrá odpověď. Hofland se významně rozhlédl po ostatních rukojmích, kterým se vracely cennosti, o něž je mrtvola okradla.

„Nestihl to,“ pokrčila rameny, když se na ni znovu podíval.

Hofland zavolal na svého kolegu: „Time, zkontroluj záznamy z kamer.“ Policista přikývl. Vypadal jako ajťák, který se těší, až bude pracovat s počítačem. Ayanna doufala, že lupiči zastríkali kamery dostatečně pečlivě.

„Co se stalo s tímhle?“ kývnul Hofland hlavou k mrtvole.

Ayanna se rozhodla pro pravdu smíchanou se lží, té se dá nejlépe uvěřit.

„Chtěl mě okrást, tak jako ostatní, jenže chytil křeč. Prohnul se v zádech, vystřelil a padl na zem mrtvý.“

Hofland vytáhl notýsek, který měl zastrčený za pasem i s tužkou, a zapsal si do něj poznámku. Musela se zmínit o výstřelu, protože pochybovala, že by ho rukojmí vynechali, když to byl spouštěč paniky. Kdyby její výpověď neseděla s ostatními, působila by podezřele. Ne že by mu na ní nesedělo něco už teď.

„Kam šel ten výstřel?“ zeptal se, zatímco si něco zuřivě zapisoval.

„Nad mé rameno,“ zalhala.

Podíval se do prostoru za ní, jako by stála pořád na stejném místě, kde se čin odehrál.

„Byly náboje slepé?“ zeptala se tentokrát ona.

„Leo?“ houknul Hofland.

Koronerka, která stále dřepěla vedle těla, se natáhla po zbrani, jelikož měla, snad jako jediná, bílé rukavice na ruku. Vytáhla zásobník a zkontrolovala náboje.

„Ostré!“

Hofland se rozhlédl po rozlehlém prostoru. „Takže tady někde bude náboj... Mohla byste mi ukázat, kde jste stála, když vystřelil?“

Nebylo těžké vrátit se na původní místo, vzhledem k tomu, že měla záchytný bod – mrtvolu.

Koutkem oka zahlédla mladou ženu, kterou nějaký policista odváděl ven z banky.

„Stála jsem tady.“

Hofland se rozkročil nad mrtvolou, aby stál přesně jako lupič, bez jakékoli známky úcty.

„Popište mi, co se dělo.“

Tohle nečekala. Co mu měla říct? Přemýšlení evidentně trvalo déle, než byl ochoten čekat, protože ji znovu pobídl.

„Kde měl zbraň? Co říkal před tím, než ho chytila... křeč?“

S tímhle Ayanna nepočítala. Nelíbilo se jí, že se v tom tak moc šťourá. Nemohla přiznat, že ho znala už z dřívějšíka, jenže nebyla jediná, koho policie vyslýchala.

Pokud by zalhala, mělo by to nepříjemné následky i pro ni. A to i ona byla obětí! No, ne zcela.

„Nevzpomínám si, co říkal, ale zbraň mi opřel tady,“ ukázala na klíční kost.

Hofland se jí na označené místo přiložil pěst, aby si to mohl lépe představit. Bylo jí to nepříjemné.

„Máte u sebe nějaké cennosti? Co vám mohl vzít?“

Nemohla předpokládat, že by ji později neprohledali, a tak řekla pravdu. „V kapse mám šek, ale nevěděl o něm.“

„Vzali rukojmím cennosti a vám nechali šek v kapse?“

Horečně přemýšlela, jak se z tohohle vykroutit.

„Toho, co mě prohledával, něco vyrušilo. Podíval se mi jen do jedné kapsy,“ zalhala.

Hofland nevypadal na to, že by jí uvěřil. „Můžu ho vidět?“

Vytáhla šek a doufala, že jí ho nezabaví. To by Olívii asi kleplo.

Převzal od ní složený papírek, aniž by sundal pěst z jejího ramene, a rozbil jej.

„To je pořádná částka.“

„Pracuju v archivu. Šéfová mě poslala vybrat peníze z dražby.“

„Olívie Ferryová...“ přečetl nahlas.

„Můžete jí zavolat, potvrdí vám to.“

Ulevilo se jí, když jí šek vrátil, a hned ho schovala do kapsy.

Hofland strnule zíral na její hrudník. Myslela si, že si ten chlípník prohlíží její prsa a chystala se mu vynadat, ale vtom si uvědomila, co jej tak zaujalo. Když vracela šek do kapsy, Marwolaeth se vyrýsoval skrz halenku.

„A tohle?“ ukázal prstem na její řetízek.

„Chtěl mi ho vzít, ale než to stihl, chytla ho ta... křeč.“

„Takže na vás mířil...“ zatlačil jí pěstí do klíční kosti, „a chtěl vám vzít řetízek. Měla jste ho pod tričkem?“

Zavrtěla hlavou. „*Na halence.*“

Hofland zakoulel očima, aby jí dal jasně najevo, že ho přesné názvy jejího oblečení vůbec nezajímají. „Můžete si ho vyndat?“

Udělala, co chtěl, zatímco odhadoval, proč se chová tak podezřele. Pozvedl i druhou ruku a Ayanna se zhrozila. Jestli se dotkne Marwolaethu, může skončit stejně jako zloděj. A z toho už se nevykecá.

„Je to památka... Nemám ráda, když na ni někdo sahá.“

Hoflandova ruka se zastavila těsně nad slzou se vsazeným kamenem. „Zajímavý kousek. Nedivím se, že vám ho chtěl vzít. Musel stát dost peněz.“

Přestože mu jasně naznačila, že si nepřeje, aby na Marwolaeth sahal, poklepal na povrch kamene nehtem. Hrdlo měla sevřené strachem. Hofland se prohnul v zádech jako předtím lupič, zkřivil obličej v grimase a posunul ruku z místa pod klíční kostí nad její rameno.

